

Luty 1940 roku. Dworzec w Warszawie. Na oczach Alfreda Zajdorza, wówczas jedenastoletniego żydowskiego chłopca, hitlerowcy dokonują egzekucji jego ojca. Zrozpaczonego i zagubionego sierotę ratują Polacy.

Wspomnienia Alfreda Zajdorza są świadectwem swojego wtapiania się w okupacyjną rzeczywistość ówczesnej Warszawy, przyspieszonego dojrzewania, nabywania umiejętności kamuflażu. Autor z fotograficzną precyzją opisuje życie warszawskiego półświatka misternie powiązanego z okupantami, kolaborantami i polskim podziemiem niepodległościowym. Nie brakuje też opisów haniebnych praktyk szmalcowników, ludzi bez skrupułów żerujących na nieszczęściu Żydów ukrywających się w Warszawie. Przed takimi ludźmi Alfred Zajdorf był chroniony przez Polaków.

Nie święci... są wspomnieniami bardzo cennymi, ponieważ ubywa naocznych świadków tamtych czasów. Ponadto są wyrazem wdzięczności dla wcale niemałej grupy Polaków, którzy z narażeniem życia swojego i swoich bliskich ratowali prześladowanych Żydów.

Alfred Zajdorf urodził się w Łodzi w 1928 roku. Lata okupacji przeżył dzięki pomocy życzliwych Polaków w Warszawie i na Lubelszczyźnie. Po wojnie wrócił do rodzinnego miasta, gdzie ukończył szkołę średnią i rozpoczął pracę jako subiekt w branży tekstylnej, awansując na stanowisko kierownika sklepu branżowego. W związku z wydarzeniami marca 1968 roku zmuszony został do opuszczenia kraju. Osiadł na stałe w Danii, żyjąc z emerytury i pisząc do lokalnej prasy duńskiej.

W wolnych chwilach pisze też wiersze oraz maluje obrazy na płótnie. Nosi się z zamiarem napisania wspomnień powojennych i emigracyjnych.